

Kardinál Müller o pápežskej neomylnosti: „Katolícka Cirkev nie je Pápežská cirkev a katolíci nie sú pápežisti, ale kresťania.“

19. januára 2024 ✝ Krátke správy

Portál *Crisis Magazine* zverejnil zaujímavý rozhovor s bývalým prefektom *Kongregácie pre náuku viery*, kardinálom Gerhardom Müllerom, v ktorom odpovedal na otázky týkajúce sa dogmy o pápežskej neomylnosti a autority pápeža. Táto dogma bola prijatá počas I. vatikánskeho koncilu v 19. storočí a stala sa predmetom mnohých kontroverzií a aj mylných výkladov.

Kardinál Gerhard Müller – zdroj: Youtube

Na otázku, ako by opísal povahu pápežskej neomylnosti, kardinál začal poukázaním na zdroj, v ktorom je táto neomylnosť kodifikovaná:

„Povaha, podmienky a hranice pápežskej neomylnosti, ako výrazu neomylnosti celej Cirkvi, sú definované v 4. kapitole dogmatickej konštitúcie Pastor aeternus z I. vatikánskeho koncilu (1870).“

Zároveň pripomenul, že krátko po vyhlásení dogmy, sa nemecký kancelár Bismarck pokúsil zneužiť jej mylnú interpretáciu na zdiskreditovanie Cirkvi v Nemecku, a preto nemeckí biskupi vydali vysvetľujúci dokument, ktorý odobril sám pápež Pius IX. (viď Neuner – Ross: *Viera Cirkvi v úradných dokumentoch Magistéria*, Dobrá kniha, 1995), aby uviedli interpretáciu pápežskej neomylnosti na pravú mieru:

„Nemeckí biskupi so súhlasom pápeža Pia IX. vyhlásili nemeckému kancelárovi Bismarckovi, ktorý chcel zneužiť I. vatikánsky koncil na ospravedlnenie zničenia katolíckej Cirkvi v politickej kampani Kulturkampf: „...neomylný učiteľský úrad Cirkvi je viazaný na obsah Svätého písma a Tradície, ako aj na doktrínálne rozhodnutia už v minulosti vydané cirkevným Magistériom“ (Denzinger-Hünermann č. 3116). Toto hovorí aj II. vatikánsky koncil s najvyššou autoritou v dogmatickej konštitúcii o Božom zjavení Dei verbum (čl. 10). Treba dodať, že veriaci musia prejavovať „náboženskú poslušnosť vôle a porozumenia“ svojim biskupom a najmä autentickému magistériu rímskeho biskupa, aj keď nehovorí na základe najvyššej autority magisteria (ex cathedra) . Platí to podľa dôrazu kladeného na konkrétnu náuku, ktorá však musí byť explicitne alebo implicitne obsiahnutá v Zjavení.“

V tomto kontexte vyvstáva otázka hraníc pápežskej autority a kardinál Müller on nich hovorí:

„Dôležitý je prístup ku katolíckej ekleziológii. V dokumente Lumen Gentium II. vatikánsky koncil nezačal pápežom, pretože na rozdiel od toho, čomu veria tradičné protestantské predsudky, katolícka Cirkev nie je Pápežskou cirkvou a katolíci preto nie sú pápežistami, ale kresťanmi. Kristus je hlavou Cirkvi a od Neho prechádza všetka Božia milosť a pravda na údy Jeho tela, ktorým je Cirkev. Ale sviatostne ju ustanovil aj ako viditeľné spoločenstvo vyznania, prostriedkov milosti a jednoty v biskupskom vedení. Preto biskupi a kňazi učia, vedú a posväcujú veriacich v mene Krista (a vôbec nie v mene pápeža).

Katolíci však nie sú poddanými cirkevných predstavených, ktorým sú povinní slepou poslušnosťou ako v totalitnom politickom systéme. Ako osoby vo svojom svedomí a modlitbe, idú priamo k Bohu v Kristovi a v Duchu Svätom. Akt viery smeruje priamo k Bohu, zatiaľ čo učiteľský úrad biskupov má za úlohu iba verne a úplne zachovať obsah Zjavenia (daný vo Svätom písme a apoštolskej Tradícii) a predložiť ho Cirkvi tak, ako ho zjavil Boh.“

Kardinál poukázal najmä na pokúšenie vykladať cirkevnú moc v svetskom a politickom duchu:

„V kultúre odcudzenej kresťanstvu je dôležité nevykladať cirkevnú autoritu v zmysle politickej moci a mediálnej manipulácie názorov, ale vo svetle Božieho zjavenia v Kristovi ako svetlo, ktoré osvecuje každého človeka a vedie k večnému životu (Ján 1:1-18). Ani kardináli rímskej Cirkvi nemôžu sľúbiť absolútnu poslušnosť pápežovi a obetovať svoje svedomie a odbornosť spornej agende, ako by chcel britský vatikanista Christopher Lamb vo svojej knihe argumentovať proti takzvanej „vnútornej opozícii v Cirkvi“. Tých, ktorí zaostávajú za vierou a disciplínou Cirkvi, treba vrátiť na správnu cestu duchovnými prostriedkami a cirkevnými trestami. Absolútni vládcovia, ktorí vyhnáním, zbavením majetku a predvedenými procesmi eliminovali svojich neposlušných kolegov v komunistickom politbyre alebo v anglickej kráľovskej tajnej rade, nie sú pre nás príkladom.“

K tejto problematike na záver dodal:

„Akokoľvek je orientácia na „Rím“ vzhľadom na jednotu univerzálnej Cirkvi v Kristovej pravde dôležitá, nesmieme si myliť článok viery o náukovom a jurisdikčnom primáte rímskeho biskupa ako nástupcu Petra s kultom osobnosti, aký sa vyskytuje aj v sekulárnych kontextoch. Kristus je hlavou Cirkvi, z ktorej vychádza všetka milosť a pravda. Apoštoli s Petrom na čele sú len jeho svedkami a ohlasovateľmi. Venujú sa „službe slova a modlitieb“, liturgii (Skutky 6:4). Kritériom pre pápeža a biskupov v našej dobe, by nemala byť ich svetská prestíž a ich prítomnosť v médiách, ale otázka, či v tejto dobe sprítomňujú Krista. Pápež a biskupi slúžia Cirkvi ako vzory podľa príkladu dobrého pastiera, ktorý položil svoj život za svoje ovce (1Pt 5,1-4).“

BM

Zdroj: Crisis Magazine

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/kardinal-muller-o-papezskej-neomylnosti-katolicka-cirkev-nie-je-papezska-cirkev-a-katolici-nie-su-papezisti-ale-krestania/>